

Flaptekst Publieke Tranen

Emoties zijn zichtbaarder dan ooit. Ze worden niet meer in stilte verwerkt maar openlijk, vaak met (vele) anderen. Waarom worden steeds meer publieke tranen geplengd? Is het spel of ernst? Waarom is de 'emo-factor' zo'n grote rol gaan spelen in de maatschappij? En waarom lijkt het eens zo burgerlijk en beheerste Nederland nu 'kampioen emotie' te zijn geworden? Historicus Henri Beunders beschrijft de veranderingen in onze emotiehuishouding sinds 1945. Tot begin jaren zestig groeit de kloof tussen 'goede' en 'foute' emoties zoals angst, woede, jaloezie en schaamte. Sindsdien nam de aarzeling af openlijk emoties te uiten, thuis, in de media en in het openbaar. Bij euforische gebeurtenissen, maar ook steeds meer rond de zaken die ons leven in het hart raken: seksualiteit, dood en geweld.

De gevolgen van de bevrijding uit het emotionele korset werden na 1989 zeer zichtbaar, op straat en op televisie: afwisselend roes en rouw. Tegenover de op de spits gedreven ikerichtheid ontstond een grote behoefte aan een warm wij-gevoel met veel compassie, nostalgie en ontzuuchtering.

De emotionalisering is een reactie op eerdere taboes en de grote actuele veranderingen in de maatschappij, maar niet minder het gevolg van de eisen die we zelf aan het leven stellen. De emotionele samenleving is dus deels zelfgewild, deels een aanpassingsmechanisme aan het moderne leven, waarvan de paukenslag op elf september 2001 werd gegeven. Het zoeken is nu naar een nieuw emotioneel evenwicht.

Henri Beunders (1953) is hoogleraar geschiedenis van maatschappij, media en cultuur aan de Erasmus Universiteit, publicist en commentator. Zijn meest recente publicaties zijn *De verbeelding van de wereld* (1998), *Big Brother: Wat je ziet ben je zelf* (2000) en *Het volk verovert de media* (2001).